

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517205383
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3517205383.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Márie Prikrylovej a JUDr. Ivicy Čelkovej v spore žalobcu K. O., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt O. XXXX, XXX XX A. E., štátny občan Slovenskej republiky, zastúpeného JUDr. M. Y., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt A. XXX/X, XXX XX E. E., proti žalovaným 1/ O. O., B.S.B.A., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt O. XXXX, XXX XX A. E., štátny občan Slovenskej republiky, 2/ M. U. M., rod. K., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt O. XXXX, XXX XX A. E., štátna občianka Slovenskej republiky, právne zastúpenej JUDr. P. F., advokátom so sídlom kancelárie H. XX, XXX XX O., o zaplatenie 54 770 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 5C/39/2017-89 zo dňa 4. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ a žalovanej 2/ trovy konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému 1/ sa proti žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

III. Žalovanej 2/ sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 54 770 eur od 26.9.2016 do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ a žalovanej 2/ trovy konania v plnom rozsahu.

2. Podanú žalobu proti žalovaným 1/, 2/ o zaplatenie sumy 54 770 eur s 8 % úrokom z omeškania ročne za obdobie od 26.9.2016 do zaplatenia odôvodil tým, že žalovanému 1/ a žalovanej 2/ ako svojmu synovi a neveste počas trvania ich manželstva poskytol na výstavbu rodinného domu bezúročnú pôžičku vo výške 1 650 000 Sk (54 770 eur) so splatnosťou 10 rokov. Uvedenú pôžičku mu žalovaní 1/ a 2/ dodnes nesplatili. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení spolu so žalobou predložil výpis z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. A. E. a zmluvu o pôžičke zo dňa 25.9.2004.

3. Žalovaný 1/ uplatnený nárok uznával a zhodne so žalobcom tvrdil, že žalobca jemu a žalovanej 2/ ako manželom v čase výstavby ich rodinného domu poskytol pôžičku v celkovej výške 54 770 eur, ktorú mu doposiaľ nesplatili. Žalovaný 1/ tvrdil, že išlo o bezúročnú pôžičku poskytnutú na 10 rokov medzi príbuznými, pričom ju použili na stavbu rodinného domu skolaudovaného v roku 2006. Žalovaný 1/ okrem toho uviedol, že so žalovanou 2/ sa v roku 2012 rozviedli a majú v súčasnej dobe

narušené vzťahy, pričom on nedisponuje takými finančnými prostriedkami, aby mohol uvedenú pôžičku žalobcovi splatiť. Žiadal povolenie splátok uvedeného dlhu.

4. Žalovaná 2/ poskytnutie akejkoľvek pôžičky žalobcom od počiatku popierala a žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Predloženú zmluvu o pôžičke označila za vymyslenú a nezakladajúcu sa na pravde, pričom táto nemohla byť uzavretá v roku 2004. Na zmluve sa ani nenachádza jej podpis. Na preukázanie svojich tvrdení o neexistencii žalovaného záväzku, žalovaná 2/ predložila darovaciu zmluvu o prevode vlastníckeho práva a dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 30.6.2016, uzatvorenú medzi oboma žalovanými, účastníkom ktorej bol aj žalobca. Zároveň navrhla pripojiť spisy Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 10C/101/2015 a sp.zn. 10C/138/2016.

5. Na predbežnom prerokovaní sporu vzal žalobca žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 54 770 eur od 26.9.2016 do zaplatenia späť. Súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

6. Vykonaným dokazovaním podľa návrhu strán sporu (odsek 5. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav : Žalobca je otcom žalovaného 1/. Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú bývalí manželia. Manželstvo žalovaných bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 4P/225/2012 zo dňa 23.10.2012, právoplatným dňa 26.11.2012. Bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaných bolo vyporiadané darovacou zmluvou o prevode vlastníckeho práva a dohodou o vyporiadaní BSM zo dňa 30.6.2016. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaným 1/, 2/ za trvania ich manželstva - presnejšie v období od 3.8.2002 do 25.9.2004, postupne poskytol bezúročnú pôžičku v celkovej výške 1 650 000 Sk (54 770 eur), pričom sa s nimi dohodol na jej splatení v lehote 10 rokov. Žalovaní 1/ a 2/ tieto prostriedky použili na výstavbu rodinného domu súp. č. XXXX, stojaceho na parcele registra „C“ číslo XXXXX/X, zapísaného na LV XXXX pre k.ú. A. E..

7. Súd prvej inštancie uviedol, že z hľadiska posúdenia dôvodnosti žaloby bolo primárnou otázkou preukázanie reálneho poskytnutia, resp. odovzdania pôžičky vo výške 54 770 eur žalovaným 1/ a 2/ zo strany žalobcu. Pôžička ako reálny kontrakt pre svoj vznik vyžaduje skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, pričom súd v tomto prípade nemohol vychádzať so zhodného tvrdenia žalobcu a žalovaného 1/, nakoľko od počiatku existovala dôvodná pochybnosť o pravdivosti ich tvrdení (§ 186 ods. 2 CSP). Žalovaný 1/ vo svojej výpovedi uviedol, že v priebehu výstavby jeho rodinného domu, mu jeho otec - žalobca v období rokov 2001 - 2004 podľa potreby opakovane poskytol finančné prostriedky v celkovej výške 1 650 000 Sk, ktoré žalovaný 1/ použil predovšetkým na nákup stavebného materiálu. Peniaze žalovaný 1/ od žalobcu dostal vždy u nich doma, v hotovosti a vo výške, ktorú aktuálne potreboval zaplatiť. Okrem žalobcu a žalovaného 1/, bola občas pri odovzdaní peňazí prítomná aj manželka žalobcu (matka žalovaného), iné osoby nie. Žalovaný 1/ však nevedel uviesť konkrétne dátumy, kedy došlo k poskytnutiu jednotlivých častí pôžičky, ani sumy, ktoré mal od žalobcu týmto spôsobom obdržať. Žalobca mu dával peniaze vždy bezprostredne pred plánovaným nákupom, takže podľa stavebného denníka, ktorý si žalovaný 1/ viedol a faktúr, by sa to orientačne dalo zistiť. Peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom však osobitne neevidoval a používal ich spoločne s vlastnými prostriedkami žalovaných, preto presné sumy obdržané od žalobcu po toľkých rokoch určiť nevie. Vo vzťahu k okolnostiam uzatvorenia písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 25.9.2004 žalovaný 1/ uviedol, že ju s otcom/žalobcom uzatvorili v roku 2004 v momente, kedy požičaná suma dosiahla určitú výšku. Dovtedy neboli dohodnutí na konkrétnych podmienkach. Žalovaná 2/ túto zmluvu nepodpísala z dôvodu, že to nepovažovali za potrebné. Ďalej žalovaný 1/ uviedol, že žalovaná 2/ v čase poskytovania pôžičky o nej konkrétnu vedomosť nemala. Nepamätá si presne, kedy jej o existencii pôžičky povedal, ale bolo to ešte počas výstavby domu. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva žalovaného 1/ a žalovanej 2/, si však žalovaný 1/ kvôli stresu na tento záväzok vôbec nespomenul, čím vysvetľoval skutočnosť, že v zmluve o vyporiadaní BSM žalovaných nie je o ňom vôbec žiadna zmienka.

8. Žalovaná 2/ vo svojej výpovedi uviedla, že o žalovanej pôžičke nevie nič. Nikdy nevidela ani peniaze, ani ich poskytnutie, preto nemôže potvrdiť poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom. Vo vzťahu k financovaniu výstavby domu uviedla, že pred uzatvorením manželstva mala usparených 200 000 Sk, za čo sa kúpili tehly na celý dom a jej sestra ju v tom čase ešte vyplatila z rodičovského bytu sumou 200 000 Sk. V čase výstavby rodinného domu zároveň pracovala ako opatrovatelka seniorov v Rakúsku, pričom v rokoch 2000-2002 prevádzkovala v tejto oblasti aj sprostredkovateľskú agentúru pre opatrovatelky. V

tomto období jej príjem z provízií a odmeny za opatrovanie dosahoval 80 000 - 100 000 Sk mesačne, z čoho sa financovala stavba domu. Poukázala na to, že postavený dom v súčasnej dobe užíva žalovaný 1/, pričom jej doposiaľ nevyplatil dohodnutý vyporiadací podiel z BSM a ona bola nútená vziať si hypotéku, aby mala aj s deťmi kde bývať.

9. Zo svedeckej výpovede manželky žalobcu a matky žalovaného 1/ E. O., vyplynulo, že žalovaným 1/ a 2/ s výstavbou rodinného domu s manželom finančne vypomáhali. Kvôli tomu aj odišla opatrovať seniorov do Rakúska, pričom všetky tam zarobené peniaze dávala k dispozícii žalovaným 1/, 2/. Presnú sumu však uviesť nevedela, pretože sa to nikdy žiadnym spôsobom neevidovalo a ani sa o tom nikdy nič nespisovalo. Tieto prostriedky boli žalovaným 1/ a 2/ poskytované ako dar. S manželom (žalobcom) viedli „spoločnú kasu“, a z nej boli žalovaným 1/, 2/ peniaze poskytované. Svedkyňa sa veľmi kategoricky vyjadrila, že poskytované finančné prostriedky žalovaným 1/ a 2/ boli darom.

10. Zo svedeckej výpovede otca žalovanej 2/ - M. K. vyplynulo, že v čase výstavby rodinného domu žalovanými sa mu jeho zať - žalovaný 1/ zmienil, že mu jeho rodičia (t.j. žalobca) výrazne finančne pomohli, avšak bližšie informácie ohľadne výšky alebo podmienok poskytnutia tejto pomoci mu žalovaný 1/ neuviedol, preto o tom nikdy nemal bližšiu vedomosť.

11. V zmluve o pôžičke zo dňa 25.9.2004 predloženej žalobcom je uvedené, že žalobca ako veriteľ dňom podpísania tejto zmluvy prenecháva dlžníkom - žalovanému 1/ a žalovanej 2/ sumu 1 650 000 Sk bez úrokov na dobu 10 rokov. Dlžníci dňom podpísania tejto zmluvy potvrdzujú prevzatie pôžičky v uvedenej sume. Predmetná zmluva je však za stranu dlžníka podpísaná len jednou osobou - žalovaným 1/. V tomto smere súd prvej inštancie postrehol zjavný rozdiel medzi umiestnením podpisu dlžníka na kópii zmluvy o pôžičke predloženej súdu spolu so žalobou a jej originálom predloženým na pojednávaní, hoci žalobca tvrdil že ide o originál zmluvy patriaci žalobcovi.

12. V darovacej zmluve o prevode vlastníckeho práva a dohode o vyporiadaní BSM zo dňa 30.6.2016, uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ ako bezpodielovými spoluvlastníkmi, ako aj žalobcom ako prístupujúcim dlžníkom, je v článku V bod. 3 uvedené, že počas trvania manželstva nevznikli účastníkom žiadne záväzky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ďalej z článku V tejto zmluvy vyplýva, že žalovaný 1/ sa zaviazal vyplatiť žalovanej 2/ titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 44 000 eur v lehote 3 mesiacov od podpisu zmluvy, pričom k tomuto záväzku pristúpil podľa § 533 Občianskeho zákonníka ako spoludlžník aj žalobca. Tým sa žalobca a žalovaný 1/ stali spoločne a nerozdielne zaviazanými dlžníkmi žalovanej 2/. Za zmienu ešte stojí, že žalovaný 1/ sa zároveň v tejto zmluve vzdal akýchkoľvek iných nárokov voči žalovanej 2/, ktoré by mohli vzniknúť počas trvania manželstva alebo po jeho zániku, ale nie sú upravené v tejto dohode.

13. V inom konaní Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom boli doposiaľ neprávoplatným rozsudkom č.k. 10C/138/2016-166 zo dňa 28.12.2017 žalobca a žalovaný 1/, spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť žalovanej 2/ sumu 44 000 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 4.10.2016 do zaplatenia z dôvodu neuhradenia dohodnutého vyporiadacieho podielu zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovanej 2/ podľa darovacej zmluvy o prevode vlastníckeho práva a dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 30.6.2016.

14. Skutkový stav zistený dokazovaním právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 657 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, nakoľko sa žalobcovi nepodarilo uniesť dôkazné bremeno ohľadne reálneho poskytnutia pôžičky žalovaným 1/, 2/. Žalobcom produkované dôkazy nielenže nepotvrdili žalobcove tvrdenia, ale niektoré z nich ich priamo vyvrátili (napr. svedecká výpoveď žalobcovej manželky). Súd prvej inštancie síce nadobudol presvedčenie, že žalobca a jeho manželka žalovaným 1/, 2/ finančne pomáhali s výstavbou rodinného domu súp. č. XXXX, stojaceho na parcele registra „C“ číslo XXXXX/X, zapísaného na LV XXXX pre k.ú. A. E., avšak táto pomoc nemala povahu pôžičky. Pri poskytnutí týchto prostriedkov totiž žalobca ani jeho manželka vôbec neočakávali od žalovaných, že im poskytnuté prostriedky niekedy v budúcnosti majú vrátiť. Pre tento záver svedčí predovšetkým svedecká výpoveď manželky žalobcu, ktorá jednoznačne uviedla, že žalovaným 1/, 2/ finančné prostriedky na stavbu poskytovali ako dar, ale i skutočnosť, že v danej veci od počiatku úplne absentuje akákoľvek evidencia výšky poskytnutých finančných prostriedkov ako aj konkrétnej doby ich poskytnutia, a to tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného 1/. Pre

záver o neexistencii žalobcom uplatneného práva ďalej svedčí aj obsah darovacej zmluvy o prevode vlastníckeho práva a dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 30.6.2016, z ktorej vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ ako manželia nemali v čase jej uzavretia žiadne záväzky vzniknuté za trvania manželstva.

15. Podľa názoru súdu prvej inštancie neobstojí tvrdenie žalovaného 1/, že na dlh zo žalovanej pôžičky pri uzatváraní dohody o vyporiadaní BSM zo stresu zabudol, nakoľko zmluva je vo vzťahu k majetku manželov veľmi podrobná a pojednáva aj o úplne o bagateľných položkách, akými sú napr. čistiace prostriedky. Navyše účastníkom tejto zmluvy bol aj žalobca, ktorý pristúpil k záväzku žalovaného 1/ vyplatiť žalovanej 2/, ako bývalej manželke vyporiadací podiel z BSM vo výške 44 000 eur. Pri pristúpení k takémuto záväzku, súd považoval za veľmi nepravdepodobné, že by si ani žalobca nespomenul na to, že mu žalovaní 1/, 2/ ako bývalí manželia niečo dlžia.

16. Súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť na zhodné tvrdenia žalobcu a žalovaného 1/ ohľadne poskytnutia pôžičky vo výške 54 700 eur, nakoľko mal od počiatku vážnu pochybnosť o pravdivosti ich tvrdení. Žalobca a žalovaný 1/ sú vo vzťahu k žalovanej 2/ spoločne a nerozdielne zviazaní na zaplatenie 44 000 eur titulom vyporiadania BSM žalovaných a z tohto dôvodu môžu mať obaja enormný právny záujem na získaní započítateľnej pohľadávky voči žalovanej 2/, aby sa týmto spôsobom vyhli reálnemu zaplateniu svojho dlhu. Pre záver, že predmetom tohto konania je neexistujúci a vykonštruovaný nárok svedčí aj skutočnosť, že písomné podania žalovaného 1/ a žalobcu predložené súdu v tomto konaní sa štylisticky veľmi podobajú, pričom sa v nich okrem rovnakých slovných spojení vyskytujú aj identické gramatické chyby, ktoré svojou povahou svedčia o tom, že tieto podania písal jeden a ten istý autor.

17. Žalobcom predložená zmluva o pôžičke zo dňa 25.9.2004 sama o sebe nedokazuje existenciu žalovaného záväzku, vzhľadom k tomu, že pre vznik pôžičky zákon vyžaduje skutočné odovzdanie, v tomto prípade požičiavaných peňažných prostriedkov, dlžníkovi. Reálne poskytnutie pôžičky v tomto konaní nebolo žiadnym iným spôsobom preukázané, preto súd prvej inštancie predloženú zmluvu o pôžičke vyhodnotil ako úplne nedôveryhodný a s ostatnými dôkazmi rozporný dôkaz.

18. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, kedy plne úspešným žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcovi plnú náhradu trov konania. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Predovšetkým namietal odôvodnenie, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nechal do úvahy stanovisko a vyjadrenie žalovaného 1/ a naopak, od samého začiatku, bol na strane žalovanej 2/ a jej vyjadrenie bral za hodnoverné. Zo svedeckej výpovede E. O. dovodil bez bližšieho zdôvodnenia, že poskytnuté prostriedky boli darované. Žalovaný 1/ uviedol, že počas celej doby stavby domu viedol stavebný denník, do ktorého okrem iného boli zapisované i použité finančné prostriedky, ktoré v značnej časti tvorili prostriedky z poskytnutej pôžičky, čím boli splnené podmienky podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Z výpovede žalovaného 1/ vyplynulo, že u účastníkov išlo o slobodnú a vážnu vôľu žalovaných 1/, 2/. Súd prvej inštancie vychádza jednostranne z interpretovaných výpovedí, ktoré nezodpovedajú zásade materiálnej pravdy, úplného a riadneho posúdenia právneho a skutkového stavu. Žalovaní 1/, 2/ nemali v čase stavby dostatok finančných prostriedkov a preto si ich od žalobcu požičali. Túto skutočnosť nepriamo potvrdil svedok M. K.. Žalobca považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nedostatočne a nesprávne odôvodnený. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

20. Žalovaný 1/ vo vyjadrení zo dňa 7.2.2019 k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok považuje za nesprávny a nespravodlivý. Žalovaný 1/ vo svojich vyjadreniach správne a presne uviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, preukazujúce pôžičky peňazí od žalobcu na stavbu rodinného domu, nakoľko ako mladá rodina nemali na stavbu prostriedky a ich príjem stačil iba na bežné rodinné potreby. Je iba presvedčením súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozsudku, že rodičia im síce pomáhali, ale neočakávali v budúcnosti vrátenie poskytnutých prostriedkov. Žalovaný 1/ zotrval na svojich vyjadreniach a nárok žalobcu považoval za dôvodný.

21. Žalovaná 2/ prevzala odvolanie žalobcu spolu s výzvou na podanie vyjadrenia prostredníctvom právneho zástupcu dňa 7.2.2019, vyjadrenie k odvolaniu nepodala.

22. Žalobca prevzal vyjadrenie žalovaného 1/ spolu s výzvou na podanie vyjadrenia prostredníctvom zástupcu dňa 22.2.2019, vyjadrenie nepodal.

23. Žalovaná 2/ prevzala vyjadrenie žalovaného 1/ spolu s výzvou na vyjadrenie sa prostredníctvom právneho zástupcu dňa 7.3.2019, vyjadrenie nepodala.

24. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

25. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch II. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

26. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/ ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

28. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza : Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobcom a k použitej obrane žalovaných 1/, 2/, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých uplatnený nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali

sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

29. Oboznámením sa s obsahom žaloby, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, je odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že žalobca nesplnil v konaní dôkaznú povinnosť a podľa názoru odvolacieho súdu aj povinnosť tvrdenia, najmä v tých tvrdeniach, ktoré žalobca uvádza v odvolaní a tieto sa týkajú svedeckej výpovede E. O. a tvrdenia žalovaného 1/, že do stavebného denníka sa okrem iného zapisovali aj použité finančné prostriedky poskytnuté žalobcom.

30. Zo žaloby a ani zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 1/ dňa 25.9.2004 vôbec nevyplýva, že suma 1 650 000 Sk (54 770 eur) bola žalovaným 1/, 2/ poskytovaná postupne, za aké obdobie a ani v akých sumách (ani približne), kedy začali žalovaní 1/, 2/ so stavbou rodinného domu a ani to, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená pred skolaudovaním rodinného domu v r. 2006, v žalobe sa neuvádza účel postupne žalobcom poskytovaných jednotlivých súm pôžičky (na čo mala byť tá ktorá konkrétna suma peňazí poskytnutá žalobcom použitá žalovanými 1/, 2/ v rámci stavby rodinného domu), žalobca neuvádza ako a kedy bola žalovaná 2/ oboznámená s uzatvorením zmluvy o pôžičke zvlášť za situácie, že žalovaná 2/, ktorej mala byť pôžička poskytnutá spolu so žalovaným 1/, v tom čase manželom, túto zmluvu nepodpísala. Z vyjadrenia žalovaného 1/ zo dňa 25.7.2018 k žalobe, ktorý podporil obsah podanej žaloby, nevyplývajú žiadne rozhodné skutočnosti, ktoré odvolací súd na strane žalobcu vyhodnotil ako nedostatok povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti žalobcu. O to viac sa tento nedostatok prejavil vo vzťahu k obsahu vyjadrenia žalovanej 2/ zo dňa 3.8.2018, ktorá pôžičku poprela čo do základu a výšky v celom rozsahu ako vymyslenú a nezakladajúcu sa na pravde. Žalovaný 1/ svoje tvrdenia uvedené vo vyjadrení zo dňa 25.7.2018 zopakoval aj vo vyjadrení zo dňa 16.8.2018 a zo dňa 11.9.2018.

31. Odvolací súd preskúmal obsah výpovedí žalobcu a žalovaného 1/, ktoré uviedli pri predbežnom prejednaní sporu dňa 24.10.2018 a následne na pojednávaní dňa 12.12.2018 a zistil, že v ich výpovediach, najmä na strane žalovaného 1/, sú rozpory vo vecných a časových súvislostiach. Odvolací súd v tomto smere upriamuje pozornosť na ústne vyjadrenie žalovaného 1/ dňa 24.10.2018, v ktorom tento na otázku právneho zástupcu žalovanej 2/, kedy podpísal zmluvu o pôžičke, uviedol : „Keď boli tie peniaze poskytnuté, tak som to podpísal, ja presne dátum neviem. Viedol som si stavebný denník. Ja som túto listinu podpísal ešte predtým, než mi boli tieto peňažné prostriedky poskytnuté a pokiaľ som sa predtým vyjadril inak, t.j., že som zmluvu o pôžičke uzavrel po tom, keď som vedel, koľko mi bolo požičané, vyjadril som sa nesprávne“. Žalovaný 1/ ako strana sporu vo výpovedi na pojednávaní dňa 12.12.2018 na otázku právneho zástupcu žalovanej 2/, či vie uviesť dátumy kedy, kde a aká suma mu bola poskytnutá uviedol : „Bolo to postupne, vedel by som to určiť podľa stavebného denníka, ktorý som si viedol, podľa jednotlivých faktúr. Keď sa išlo kupovať niečo väčšie, otec mi dal peniaze a ja som to zaobstaral. Čiže podľa stavebného denníka a faktúr. Presné dátumy si nepamätám.“

32. V intenciách týchto častí výpovedí žalovaného 1/, ktoré je potrebné považovať za rozporné, je odvolacie tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný 1/ uviedol, že počas celej doby stavby domu viedol stavebný denník, do ktorého okrem iného boli zapisované i použité finančné prostriedky, ktoré v značnej časti tvorili prostriedky z poskytnutej pôžičky, čím boli splnené podmienky podľa § 657 Občianskeho zákonníka, bez opory vo vykonanom dokazovaní, pretože žalovaný 1/ v konaní pred súdom prvej inštancie nevypovedal, že do stavebného denníka zapisoval aj použité finančné prostriedky. Žalovaný 1/ poskytované sumy odvodzoval od stavebného denníka a faktúr, pričom existenciu stavebného denníka potvrdila vo svojej výpovedi aj žalovaná 2/ na pojednávaní dňa 12.12.2018, kedy na otázky zástupcu žalobcu, či vedela o vedení stavebného denníka a zapisovaní si vynaložených nákladov do neho, o obsahu stavebného denníka a o výške súm v ňom uvádzaných žalovaným 1/ uviedla : „Áno, o tomto stavebnom denníku som vedela. O obsahu denníka som vedela, ako aj o výške nákladov v ňom uvedených. Keď niečo platíte, tak viete o tom.“ Predmetné odvolacie tvrdenie posudzoval odvolací súd aj z hľadiska splnenia podmienok novoty podľa § 366 písm. d/ CSP a dospel k záveru, že toto odvolacie tvrdenie nespĺňa podmienky citovanej právnej normy a na toto odvolacie tvrdenie nie je možné v odvolacom konaní prihliadať.

33. Za podstatný rozpor v existencii zmluvy o pôžičke zo dňa 25.9.2004 považoval odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, tvrdenie svedkyne E. O. uvedené v jej výpovedi na pojednávaní dňa 12.12.2018,

kde opakovane uviedla, že so svojim manželom K. O., žalobcom, spoločne hospodárili (mali „spoločnú kasu“) a dávali žalovaným 1/, 2/ prostriedky na stavbu rodinného domu ako dar. Svedkyňa nevedela uviesť výšku poskytnutých prostriedkov ani len orientačne, pričom tieto prostriedky nedávali žalovaným 1/, 2/ s tým, že sa im majú vrátiť.

34. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že pre záver o neexistencii žalobcom uplatneného práva svedčí aj obsah darovacej zmluvy o prevode vlastníckeho práva a dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 30.6.2016, z ktorej vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ ako manželia nemali v čase jej uzatvorenia žiadne záväzky vzniknuté za trvania manželstva. Uvedené závery uviedol súd prvej inštancie v odsekoch 19. a 20. odôvodnenia rozsudku a s týmito závermi sa odvolací súd stotožňuje.

35. Odvolací súd po posúdení veci v odvolacom konaní konštatuje, že nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku II. jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

36. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu aj u žalovaných 1/, 2/. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalovaným 1/, 2/ ako plne úspešnej strane sporu patrí podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu týkajúceho sa odvolacieho konania odvolací súd zistil, že žalovanému 1/ v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a preto žalovanému 1/ ako úspešnej strane sporu proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanej 2/ ako úspešnej strane sporu proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424

CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).